

РЕШЕНИЕ

№ 5039

гр. С., 20.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 31 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и шести февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: МИРОСЛАВ В. СТОЯНОВ

при участието на секретаря ГЕРГАНА Н. БАРАКОВА
като разгледа докладваното от МИРОСЛАВ В. СТОЯНОВ Гражданско дело
№ 20231110128185 по описа за 2023 година

Предявени са искове от И. К. Д., ЕГН: *****, адрес: гр. С., ул. „К. К.“ № 20, срещу „В.БГ.“ ЕООД, ЕИК: *****, седалище и адрес на управление: гр. С., ул. „Д. Х.“ № 52-54:

- по чл. 26, ал.1 ЗЗД вр. чл. 10а, вр. чл. 19, ал. 4, вр. чл. 22 ЗПК, вр. чл. 143 и чл. 146 ЗЗП за прогласяване нищожност на клаузата в договор за паричен заем № ***** от 22.10.2019 г., сключен между страните, изменен с анекси от 22.10.2019 г., 22.10.2019 г., 24.10.2019 г. и 01.11.2019 г., предвиждаща заплащане на такса за експресно разглеждане, поради противоречие със закона, заобикаляне на закона, накърняване на добрите нрави и неправомерност;
- по чл. 55, ал. 1, предл. 1 ЗЗД – за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата от 152,88 лв., недължимо платена във връзка с клаузата относно такса за експресно разглеждане по договор за паричен заем № ***** от 22.10.2019 г., сключен между страните, изменен с анекси от 22.10.2019 г., 22.10.2019 г., 24.10.2019 г. и 01.11.2019 г., ведно със законната лихва от 25.05.2023 г. до изплащане на вземането.

Ищецът твърди, че на 22.10.2019 г. с ответника са сключили договор за паричен заем № *****, по силата на който му била предоставена сумата от 450,00 лв., при лихвен процент 40,98 % и ГПР 49,70 %, като заемът следвало да бъде погасен в срок до 18.11.2019 г. В договора била обективизирана клауза, предвиждаща заплащането от него на такса за експресно разглеждане на документи за отпускане на паричен заем в размер на 93,96 лв. Твърди, че впоследствие между страните били сключени и четири анекса към договора – на 22.10.2019 г., 22.10.2019 г., 24.10.2019 г. и 01.11.2019 г., с които били отпуснати допълнителни суми в размер на 50 лв., 100 лв., 50 лв. и 100 лв., като таксата за експресно разглеждане била увеличена съответно в размер на 113,99 лв., 124,00 лв., 134,12 лв. и 152,88 лв. Твърди, че към настоящия момент изцяло е погасил всички дължими суми по договора, а именно 924,36 лв., вкл. таксата за експресно

разглеждане. Излага съображения за нищожност на клаузата, предвиждаща заплащане на такса за експресно разглеждане, поради нарушение на ЗПК и ЗЗП. Поддържа, че съгласно чл.10а, ал. 2 ЗПК не се допуска кредиторът да изисква заплащането на такси и комисионни за действия, свързани с усвояване и управление на кредита, а горепосочената такса по своята същност представлявала такса за усвояване и управление на кредита. Излага съображения, че клаузата цели заобикаляне на изискванията на чл. 19, ал. 4 ЗПК и представлява начин кредиторът да си набави допълнителни средства. Поддържа още, че процесната клауза е нищожна поради неравноправност на основание чл. 143, т. 19 ЗЗП. Навежда и доводи за нищожност поради накърняване на добрите нрави, тъй като е нарушен принципа за недопускане на неоснователно обогатяване и умишлено се въвежда потребителя в заблуждение. Поради това счита, че платената от него такса за експресно разглеждане е платена без основание. По изложените в исковата молба доводи и съображения ищецът обуславя правния си интерес от предявените искове. Претендира разноски.

В срока по чл. 131 ГПК ответникът „В.БГ.“ ЕООД оспорва предявените искове като неоснователни по подробно изложени съображения. Претендира разноски.

Съдът, като обсъди събраните доказателства и доводите на страните, приема за установено следното от фактическа страна:

От представените от ответника по реда на чл. 190 ГПК документи, приети като писмени доказателства по делото, а именно договор за кредит № *****/22.10.2019 г., четири броя анекси за допълнителна сума към същия от 22.10.2019 г., 24.10.2019 г. и 01.11.2019 г. и пет броя стандартен европейски формуляр за предоставяне на информация за потребителските кредити към договора за кредит и анексите към него, се установява, че на 22.10.2019 г. между страните (*ответникът е с предходно наименование „4финанс“ ЕООД до 21.03.2022 г.*) е сключен договор за кредит № *****, по силата на който на ищеца е отпуснат заем от 450 лв. при погасяване в срок до 18.11.2019 г., при ГПР 49,70 %, ГЛП 40,98 %, такса експресно разглеждане в размер на 93,96 лв. и обща дължима сума по кредита в размер на 557,60 лв. Установява се също така, че между страните са сключени общо четири анекса към процесния договор за кредит, първите два от които – на 22.10.2019 г., третият – на 24.10.2019 г. и четвъртият – на 01.11.2019 г. По силата на всеки анекс на ищеца е отпусната допълнителна сума към първоначално отпуснатия заем, както следва: с първия – в размер на 100 лв., с втория – в размер на 50 лв., с третия – в размер на 50 лв., а с четвъртия – в размер на 100 лв. С всеки анекс е начислена такса експресно разглеждане, както следва: с първия – в размер на 20,03 лв., с втория – в размер на 10,01 лв., с третия – в размер на 10,12 лв., а с четвъртия – в размер на 18,76 лв. Общата дължима сума по кредита, съгласно всеки от анексите, възлиза на сумите, както следва: по първия – в размер на 680,66 лв., по втория – в размер на 742,18 лв., по третия – в размер на 803,70 лв., а по четвъртия – в размер на 924,36 лв. Общият размер на таксата за експресно разглеждане по процесния договор за кредит и анексите към него възлиза в размер на 152,88 лв. С всеки анекс страните са се споразумели, че срокът на договора, както и всички останали клаузи, уговорени в общите и специални условия на договора, остават непроменени.

Като писмено доказателство по делото са приети общите условия, приложими към процесния договор и анексите към него, неоспорени от ищеца. В т. 2.2. от същите е предвидено, че кредиторът предоставя възможност на кредитополучателя да заяви изрично бързо разглеждане на подаденото искане за отпускане на кредит. Услугата бързо разглеждане е допълнителна незадължителна услуга, която се предоставя при

изрично искане отстрана на кредитополучателя и гарантира обработка на искането и предоставяне на отговор до 15 минути от изпращането му. А съгласно т. 2.3., когато искането за отпускане на кредит постъпи извън работно време за кредитора, в неработен ден или на официален празник, се допуска забавяне в обработката извън посочените петнадесет минути, но при всички случаи се гарантира приоритетно разглеждане и ускорена процедура за отговор в срок до два часа от началото на първия следващ работен ден. Видно от т. 2.4. от общите условия, за заявката на услугата за бързо разглеждане на искането за кредит, кредитополучателят дължи такса за бързо разглеждане, която се начислява спрямо сумата на кредита и срока на договора за кредит.

От заключението на изслушаната и приета по делото съдебно – счетоводна експертиза, неоспорено от страните и което съдът кредитира като обективно и компетентно, се установява, че действителният размер на годишния процент на разходите (ГПР) по процесния договор и анексите към него, като се отчете предвидената такса експресно разглеждане, е в размер на 1874,12 %. От заключението се установява също така, че по процесния договор за кредит е платена сума в общ размер на 924,36 лв., която е отнесена за погасяване на главница в размер на 750 лв., лихва в размер на 21,48 лв. и такса в размер на 152,88 лв.

При горните фактически данни, съдът прави следните правни изводи:

Предмет на делото са кумулативно обективно съединени искове с правно основание чл. 26, ал. 1 ЗЗД вр. чл. 10а вр. чл. 19, ал. 4 вр. чл. 22 ЗПК вр. чл. 143 и чл. 146 ЗПК и чл. 55, ал. 1, предл. 1 ЗЗД.

По иска с правно основание чл. 26, ал. 1 ЗЗД в тежест на ищеца е да докаже сключен между него и ответника договор за паричен заем, в т.ч. анексите към него, със соченото в исковата молба съдържание, както и пороци на договорната клауза, водещи до нейната нищожност – противоречие със закона, заобикаляне на закона, накърняване на добрите нрави и неправомерност.

По иска с правно основание чл. 55, ал. 1, предл. 1 ЗЗД в тежест на ищеца е да докаже извършено плащане на процесната сума в полза на ответника на основание процесната клауза, предвиждаща заплащане на „такса за бързо разглеждане“, а в тежест на ответника е да докаже наличие на основание за получаване на платените от ищеца суми въз основа на валидно обвързващи страните договорни клаузи, предвиждащи погасяване на отпуснатия кредит в размерите на така извършеното плащане, поради което не се дължи нейното връщане.

Несъмнено ищецът е потребител по смисъла на чл. 9, ал. 3 ЗПК, а ответникът кредитор по смисъла на чл. 9, ал. 4 ЗПК. Предвид изложеното, сключеният между страните договор за заем по своята същност е договор за потребителски кредит по смисъла на чл. 9, ал.1 ЗПК, спрямо който договор са приложими разпоредбите на Закона за потребителския кредит.

Съгласно чл. 22 ЗПК, когато не са спазени изискванията на чл. 10, ал. 1, чл. 11, ал. 1, т. 7-12 и т. 20, чл. 12, ал. 1, т. 7-9 ЗПК, договорът за потребителски кредит е недействителен и липсата на всяко едно от тези императивни изисквания води до настъпването на тази недействителност. Същата има характер на изначална недействителност, защото последиците ѝ са изискуеми при самото сключване на договора и когато той бъде обявен за недействителен, заемателят дължи връщане само на чистата стойност на кредита, но не и връщане на лихвата и другите разходи.

В конкретния случай, според договора експресното на кандидатурата гарантира

получаване на отговор на искането за отпускане на кредит до 15 минути от изпращането му, като услугата се предоставя изцяло и без забавяне, веднага след получаване на искането за отпускане на кредит. Възможността на кредитора да въвежда такси извън стойността на договорения размер на заема е регламентирана в чл. 10а, ал. 2 ЗПК и е предвидена за допълнителни услуги, свързани с договора за потребителски кредит. Налице е изрична забрана съгласно сочения текст да се изискват и комисионни за действия, свързани с усвояването и управлението на кредита. Съдът счита, че в случая не е налице допълнителна услуга по смисъла на чл. 10а, ал. 1 ЗПК. Допълнителни са тези услуги, които са извън основната престация на заемотателя, съдържаща се в облигационното отношение възникнало в резултат на договора, а именно отпускане на заема и неговото администриране. Таксата за експресно разглеждане следва да се квалифицира като такса за действия, свързани с усвояването на кредита, тъй като те са част от дейността му по отпускане на кредита и като такива не могат да бъдат събирани от длъжника по силата на чл. 10а, ал. 2 ЗПК. Не може да се приеме, че при разглеждане на документите за отпускане на кредит кредиторът прави някакви допълнителни и неписъщи разходи, за които да събира отделна такса. Фактът, че искането за отпускане на кредит ще се разгледа бързо от служители на ответното дружество не представлява допълнителна услуга, която следва да се заплаща от потребителя отделно. Ако тази услуга осъпява продукта, разходите се покриват с увеличаване на възнаграждението, а не с начисляване на такси по чл. 10а ЗПК (които урежда такси за други услуги). Следователно клаузата, предвиждаща такса за експресно разглеждане в процесния договор за кредит, противоречи на чл. 10а, ал. 2 ЗПК, поради което е нищожна.

Предвид изложеното може да се направи извод, че възнаграждението за експресно разглеждане на документи, без значение как е именувано от кредитора, в случая представлява възнаграждение за отпуснатия кредит – възнаградителна лихва, приход за кредитора. Следователно тази такса съставлява разход, който е следвало да бъде включен в ГПР и липсата на този разход в договора при изчисляването на ГПР е в противоречие с императивната разпоредба на чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК. Ето защо с уговарянето се заобикаля императивното изискване, установено в разпоредбата на чл. 19, ал. 4 ЗПК, според което годишният процент на разходите не може да бъде повисок от пет пъти размера на законната лихва по просрочени задължения в левове или във валута, определена с постановление на Министерския съвет на Република България, което означава, че лихвите и разходите по кредита не могат да надхвърлят 50 % от взетата сума. В противен случай и на основание чл. 19, ал. 5 тези клаузи са нищожни. Видно от представения по делото договор за кредит посоченият в него ГПР е в размер на 49,70 %. От заключението на допуснатата, изслушана и приета по делото съдебно-счетоводна експертиза се установява, че вземайки предвид размера на отпуснатия кредит и общо заплатената от ищеца сума по кредита и използвайки нормативно установената формула в Приложение № 1 към чл. 19, ал. 2 ЗПК, действителният размер на ГПР възлиза на 1874,12 %, т. е. същият надвишава допустимия от петкратен размер по чл. 19, ал. 4 ЗПК.

Целта на посочената договорна клауза за заплащане на такса за експресно разглеждане на искането за отпускане на кредит е именно да послужи като допълнително възнаграждение за кредитора за предоставянето на сумата по договора (т. нар. скрита възнаградителна лихва). При сключване на процесния договор за кредит безспорно е налице посочената хипотеза, тъй като е уговорено задължение за потребителя да заплати на заемотателя такса, която не е взета предвид при

изчисляване на посочения в договора годишен процент на разходите, в резултат на което последният не съответства на действителния такъв, изразяващ общите разходи по кредита и определен съгласно чл. 19, ал. 1 ЗПК. Действителният размер на ГПР (1874,12%), значително надвишава императивната забрана на чл. 19, ал. 4 ЗПК, което очевидно е мотивирало кредитора да прикрие реалния процент на разходите, като не е включил таксата за експресно разглеждане в ГПР. Съгласно чл. 21, ал. 1 ЗПК, всяка клауза в договор за потребителски кредит, имаща за цел или резултат заобикаляне изискванията на закона, е нищожна. Предвид горното, настоящият състав на съда намира, че при сключването на процесния договор за потребителски кредит е направен опит за заобикаляне императивната разпоредба на чл. 19, ал. 4 ЗПК, ограничаваща максималния размер на годишния процент на разходите по кредита. В този смисъл клаузата за експресно разглеждане на документите е уговорена в противоречие с добрите нрави /принципите на справедливостта в гражданските и търговските отношения/ и с разпоредбата на чл. 19, ал. 4 ЗПК, поради което същата е нищожна.

Настоящият съдебен състав счита, че уговорената в договора такса „експресно разглеждане“ на кандидатура за кредит или допълнителен кредит съставлява разход по кредита, който следва да бъде включен при изчисляването на годишния процент на разходите – ГПР, съгласно императивното изискване на чл. 19, ал. 1 и ал. 2 ЗПК. Дефиницията на понятието „общ разход по кредита за потребителя“ се съдържа в § 1, т. 1 от ДР на ЗПК, съгласно който това са всички разходи по кредита, включително лихви, комисиони, възнаграждения за кредитни посредници и всички други разходи, пряко свързани с договора за потребителски кредит, които са известни на кредитора и които потребителят трябва да заплати, включително разходите за допълнителни услуги, свързани с договора за кредит и по-специално застрахователните премии в случаите, когато сключването на договора за услуга е задължително условие за получаване на кредита, или в случаите, когато предоставянето на кредита е в резултат на прилагането на търговски клаузи и условия, като общият разход по кредита за потребителя не включва нотариални такси.

В разглеждания случай общият размер на задължението на ответника е формирано като сбор от различни компоненти, посочени в договора, включително задължението за заплащане на такса за експресно разглеждане, чийто общ размер възлиза на 152,88 лв. Плащането на тази сума не е отразено като разход при формирането на оповестения ГПР от 49,70 %, въпреки че са включени в общия дълг. По този начин е нарушено изискването на чл. 19, ал. 1 за оповестяване на всички разходи по кредита.

Следва да се отбележи също така, че в случая приложение намира определението, съдържащо се в чл. 3, буква „ж“ на Директива 2008/48/ЕО на Европейския Парламент и на Съвета от 23.04.2008 г. относно договорите за потребителски кредити и за отмяна на Директива 87/102/ЕИО на Съвета, съгласно който „общи разходи по кредита за потребителя“ означава всички разходи, включително лихва, комисиони, и всякакви други видове разходи, които потребителят следва да заплати във връзка с договора за кредит и които са известни на кредитора, с изключение на нотариалните разходи; разходите за допълнителни услуги, свързани с договора за кредит, поспециално застрахователни премии, също се включват, ако в допълнение към това сключването на договор за услугата е задължително условие за получаване на кредита или получаването му при предлаганите условия. По делото се установи, че получаването на кредита при предлаганите условия включва заплащането на такса за експресно разглеждане. Невключването на таксата за експресно

разглеждане в ГПР представлява заблуждаваща търговска практика по смисъла на чл. 68д, ал. 1 ЗЗП и като краен резултат не позволява на кредитополучателя да прецени реалните икономически последици от сключването на договора, което означава, че клаузата относно нейната дължимост е неравнопоставна и по смисъла на чл. 143, ал. 2, т. 19 ЗЗП. Съгласно чл. 143, ал. 1 ЗЗП неравнопоставна клауза в договор, сключен с потребител, е всяка уговорка във вреда за потребителя, която не отговаря на изискването за добросъвестност и води до значително неравновесие между правата и задълженията на търговеца/доставчика и потребителя, а според чл. 146, ал. 1 ЗЗП неравнопоставната клауза е нищожна, освен ако е уговорена индивидуално. Процесната клауза в случая не е индивидуално уговорена. Това се установява от разясненията дадени от самия ответник относно начина им на сключване. Същите са предварително изготвени от търговеца типизирано и търговецът ги предлага на неограничен брой потребители, като потребителят не е имал възможност да влияе върху съдържанието им.

Следователно тази такса съставлява разход, който е следвало да бъде включен в ГПР и липсата на този разход в договора при изчисляването на ГПР е в противоречие с императивната разпоредба на чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК. Последица от това нарушение е недействителност на договора, съгласно нормата на чл. 22 ЗПК

Съгласно чл. 55, ал. 1 ЗЗД, който е получил нещо без основание или с оглед на неосъществено или отпаднало основание, е длъжен да го върне. В хипотезата на чл. 55, ал. 1, предл. 1 ЗЗД се касае до престиране при начална липса на основание. Предвид констатацията за нищожност на процесната клауза, основателна се явява и претенцията по чл. 55, ал. 1, предл. 1 ЗЗД, доколкото по делото безспорно се установява, че ищецът е заплатил в полза на ответника такса „експресно разглеждане“ в размер на 152,88 лв. въз основа на нищожна клауза, респ. при начална липса на основание.

Всичко гореизложено води до извод за нищожност на клаузата, предвиждаща заплащане на такса за бързо разглеждане в процесния договор за кредит от 22.10.2019 г., сключен между страните, изменен с анекси от 22.10.2019 г., 22.10.2019 г., 24.10.2019 г. и 01.11.2019 г., поради противоречие със закона, накърняване на добрите нрави и неравнопоставност на същата.

Доколкото противоречията между клаузата за бързо разглеждане и закона и добрите нрави е налице още при сключването на договора, съобразно разпоредбата на чл. 26, ал. 1 във вр. с ал. 4 ЗЗД, в тази си част договорът изобщо не е породил правно действие, а нищожността на тази клаузи е пречка за възникване на задължение за такса за експресно разглеждане в общ размер на 152,88 лв., уговорен в договор за кредит № *****/22.10.2019 г., сключен между страните, изменен с анекси от 22.10.2019 г., 22.10.2019 г., 24.10.2019 г. и 01.11.2019 г. Въз основа на извода за нищожност на договорната клауза, предвиждаща дължимост на такса за бързо разглеждане, заплатената от ищеца сума въз основа на тези договорни клаузи в общ размер на 152,88 лв. се явява без основание.

С оглед изложеното, съдът намира, че предявените искове са доказани по основание и размер и следва да бъдат уважени изцяло. Като законна последица от уважаване на иска по чл. 55, ал. 1, предл. 1 ЗЗД, върху сумата от 152,88 лв. следва да се присъди и законната лихва от датата на подаване на исковата молба в съда – 25.05.2023 г. до окончателното плащане.

По разностите

При този изход на спора право на разноски има единствено ищецът, който своевременно е направил искане за присъждане на такива. На основание чл. 78, ал. 1 ГПК в полза на ищеца следва да бъдат присъдени разноски в общ размер на 650 лв., от които 100 лв. за държавна такса и общо 550 лв. за възнаграждения за вещи лица.

Ищецът претендира и разноски за адвокатско възнаграждение в общ размер на 960,00 лв. (480,00 лв. за иска по чл. 26, ал. 1 ЗЗД и още толкова за иска по чл. 55, ал.1, предл. 1 ЗЗД), на основание чл. 38, ал. 1, т. 2 ЗАдв, видно от представения по делото договор за правна защита и съдействие (л. 45 от делото). Ответникът е направил възражение за прекомерност на претендираното възнаграждение, което е основателно. Съдът като взе предвид, че делото не се отличава с фактическа и правна сложност, намира, че в полза на процесуалния представител следва да бъде присъдено адвокатско възнаграждение в минимален размер. Когато с една искова молба са предявени от един ищец срещу определен ответник в обективно кумулативно съединение оценяеми искове, интересът, върху който следва да се определи минималният размер на адвокатското възнаграждение, е сборът от цената на всички искове (Определение № 29 от 20.01.2020 г. на ВКС по ч. т. д. № 2982/2019 г., II т.о.). Съгласно чл. 7, ал. 2, т. 1 НМРАВ за процесуално представителство, защита и съдействие по дела с интерес до 1000,00 лв. минималният размер на възнаграждението е 400,00 лв. Във връзка с искането на процесуалния представител на ищеца за присъждане на адвокатско възнаграждение с ДДС следва да бъде отбелязано, че с Определение № 917/02.05.2023г. по ч. гр. д. № 1323/2023 г. на ВКС, IV ГО, е прието, че предоставената безплатна правна помощ по чл. 38 ЗА представлява по смисъла на чл. 9, ал. 1 вр. чл. 8 ЗДДС безвъзмездна доставка на услуга, която не подлежи на облагане с данък върху добавената стойност по аргумент от по чл. 2, т. 1 ЗДДС, чл. 2, пар. 1, б. „в“ от Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност. Тази услуга не може да се счете за възмездна на основание чл.38 ал.2 ЗА по съображения, че възмездяването става впоследствие - с акта на съда, с който насрещната страна, при наличие на предвидените в нормата предпоставки, бива осъдена да заплати адвокатско възнаграждение на оказалия безплатната правна помощ адвокат. Съгласно чл.25 ал.2 ЗДДС данъчното събитие възниква на датата, на която услугата е извършена. Последващи този момент действия не могат да имат значение за възникване на данъчно задължение. Постановяването на съдебен акт, с който насрещната страна е осъдена да заплати възнаграждение за оказана безплатна правна помощ, не съставлява облагаема стока или услуга по смисъла на ЗДДС. Правоотношението, по което безплатната правна помощ е оказана, и това, създадено със съдебния акт, са между различни страни и с различно съдържание. По първото за адвоката, оказал правната помощ, не възниква право да получи възнаграждение, а второто е между адвоката и насрещната страна, по което адвокатът има само права, но не и задължения. Съдържанието на създаденото със съдебния акт правоотношение се изчерпва със задължението на оказалия безплатната помощ адвокат да бъде платена определена парична сума от насрещната страна. Съдът не е нито данъчнозадължено лице по смисъла на чл.3 ЗДДС, което да издаде фактура и да начисли ДДС по нея, нито е страна по правоотношението, възникнало от постановения от него осъдителен акт. Затова той не може да начислява ДДС върху дължимото за оказаната безплатна правна помощ адвокатско възнаграждение без това да е изрично предвидено в закона. Нито ЗДДС обаче, нито ЗАдв. въвеждат такава изрична нормативна уредба, която да се отклонява от общите правила за облагане с данък върху добавената стойност.

Предвид изложеното, съдът намира, че в тежест на ответника следва да бъде възложено да заплати адвокатско възнаграждение в полза на Еднолично адвокатско дружество „Д. М.“, представлявано от адв. Д. М.а, в минимален по Наредбата размер без ДДС за оказана безплатна правна помощ и съдействие на ищеца И. К. Д..

По изложените съображения, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО на основание чл. 26, ал.1 ЗЗД вр. чл. 10а, вр. чл. 19, ал. 4, вр. чл. 22 ЗПК, вр. чл. 143 и чл. 146 ЗЗП между ищеца И. К. Д., ЕГН: *****, адрес: гр. С., ул. „К. К.“ № 20, и ответника „В.БГ.“ ЕООД, ЕИК: *****, седалище и адрес на управление: гр. С., ул. „Д. Х.“ № 52-54, че клаузата в договор за паричен заем № ***** от 22.10.2019 г., сключен между страните, изменен с анекси от 22.10.2019 г., 22.10.2019 г., 24.10.2019 г. и 01.11.2019 г., предвиждаща заплащане на такса за експресно разглеждане, е нищожна като противоречаща на закона и добрите нрави, както и поради неравноправност на същата.

ОСЪЖДА на основание чл. 55, ал. 1, предл. 1 ЗЗД „В.БГ.“ ЕООД, ЕИК: *****, седалище и адрес на управление: гр. С., ул. „Д. Х.“ № 52-54, да заплати на И. К. Д., ЕГН: *****, адрес: гр. С., ул. „К. К.“ № 20, сумата от **152,88 лв.**, представляваща недължимо платена сума по нищожна клауза, предвиждаща заплащане на такса за бързо разглеждане в договор за паричен заем № ***** от 22.10.2019 г., сключен между страните, изменен с анекси от 22.10.2019 г., 22.10.2019 г., 24.10.2019 г. и 01.11.2019 г., ведно със законната лихва от 25.05.2023 г. до изплащане на вземането.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1 ГПК „В.БГ.“ ЕООД, ЕИК: *****, седалище и адрес на управление: гр. С., ул. „Д. Х.“ № 52-54, да заплати на И. К. Д., ЕГН: *****, адрес: гр. С., ул. „К. К.“ № 20, сумата от **650 лв.** – разноски по делото.

ОСЪЖДА на основание чл. 38, ал. 2 вр. ал. 1, т. 2 ЗАдв. „В.БГ.“ ЕООД, ЕИК: *****, седалище и адрес на управление: гр. С., ул. „Д. Х.“ № 52-54, да заплати на Еднолично адвокатско дружество „Д. М.“, БУЛСТАТ: *****, представлявано от адв. Д. М., сумата от **400 лв.**, представляваща адвокатско възнаграждение за оказана в настоящото производство безплатна правна помощ и съдействие на ищеца И. К. Д..

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването.

Съдия при Софийски районен съд: _____